

на Лютеранскы тѣ тълкователи, твърдѣ разногласны между себе, неопровергательно доказва неистинность тж на Лютеранско то мнѣніе, че ушъ священно то писаніе нѣма нуждж отъ источникъ изяснителенъ.

Само то Св. Писаніе, думать още Протестанти тѣ, отхвърля и окорява прѣданія та, като избрѣтенія чловѣчески.

Нъ Черкова та пріима само Божественны тѣ и Апостолскы тѣ прѣданія, а Отеческы тѣ уважява и пріима, като наслѣдіе, оставено намъ отъ мжжіе, облечены отъ самага Іисуса Христа съсъ власть Пастырскж и учителскж. (2 Сол. гл. 2 Ст. 15.) *За това, братіе, стойте (твърди) и дрѣжете (добрѣ) прѣданія та, кои то сте научили или отъ живъ нашъ гласъ, или отъ посланіе наше.*

Протестантскы тѣ Миссіонери казвать, че истинны тѣ прѣданія немогжть да ся различавать отъ лъжливы тѣ.

На това имъ отговаряме, че твърдѣ могжть. — Онова, кое то ся е съхранявало и ся съхранява отъ Вселенскж тж Черковж, като ученіе Божественно, пріято отъ Апостолытѣ, и кое то е съгласно съсъ священно то Писаніе, и е полезно и благотворно за вѣрны тѣ, тѣ е и истинно прѣданіе.

Въ обще за прѣданія та Апостолскы трѣбва да забѣлѣжимъ, че важность тж и необходимость тж имъ, като источники на Христіянско то вѣроученіе, сж засвидѣтелствували сами тѣ Апостоли, като сж ся опирали на тѣхъ и сж гы